

[Oluf Pedersen.]

pristallet, idet posttaksterne hører med til det, som bestemmer, hvad leveomkostningerne er her i landet; det vil sige, at over halvdelen af landets befolkning, lønmodtagere og pensionister, får refunderet hver eneste øre, som de skal betale i højere porto. Hvad bliver så resultatet? Det bliver, at forhøjelsen væltes over på det øvrige samfund, over på eksporterhvervene, og bevirker en almindelig fordyrelse. Når staten så oven i købet ikke får flere penge, hvad bliver det hele så til?

Hvis ministeren og regeringen tænkte over virkningerne af det, der er foreslået her, tror jeg, at de lod forslaget falde, og jeg håber, at folketingets flertal stadig er i stand til at sige nej.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg vil gerne takke for den relative velvilje, der er kommet til orde fra de ærede ordførere. Jeg er klar over, at når jeg siger „relativ“, bør jeg understrege, at der ikke er tale om nogen absolut tilslutning fra alle sider til det foreliggende lovforslag; men at der i hvert fald er forhandlingsvilje til stede hos den overvejende del af de ærede ordførere, er en kendsgerning.

Over for det ærede medlem hr. Poul Hansen (Svendborg)s bemærkninger vil jeg gerne sige, at det er rigtigt, at når forslaget fremtræder i samme skikkelse som den, hvori det blev fremsat i juni måned i år, skyldes det, at vi ikke i udvalget nåede frem til endelig enighed, og af praktiske grunde har jeg anset det for rimeligt at fremsætte lovforslaget i samme skikkelse, uden at der deri ligger, at jeg er uimodtagelig for forslag om en anden fordeling af de forhøjelser, man ønsker inden for postvæsenet.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen, at det er vel nok lidt svært sådan at tale om principielle opfattelser i et spørgsmål som dette; det er jo ikke så forbundet med stærke principper. Jeg kan bekræfte, at vi helst havde set, at det forslag, vi har fremsat, var gået igennem i den form, det har — et sådant ønske er vel naturligt — men derfra og til at holde fast i princippet på, at det er den eneste mulige løsning, er der et meget langt spring.

Derfor vil jeg gerne over for det ærede medlem erklære mig helt indforstået med, at de forhandlinger, vi var inde i i udvalget, føres videre med det formål for øje at få fremskaffet de millioner, der er tale om.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen har lov til at ønske, at lovforslaget bliver i udvalget, men jeg kan altså ikke dele dette ønske; og efter de udvalgsforhandlinger, der fandt sted i sommer, er der sikkert god grund til at tro, at det ikke får lov til at blive i udvalget hele denne samling. Jeg ønsker altså stik imod det ærede medlem, at udvalget gør sit arbejde færdigt så hurtigt som muligt, så at disse forhøjelser kan blive en realitet.

Til det ærede medlem hr. Oluf Pedersen skal jeg sige, at jeg føler egentlig ingen trang til at gå ind i en diskussion som den, vi havde, da lovforslaget var til behandling sidst; men når det ærede medlem nu igen fremsætter den påstand, at når man går ud fra 1918, er stigningen af avisportotaksterne meget større end de stigninger, der er sket i det øvrige prisniveau, må jeg dog sige, at det kunne også skyldes — det beder jeg det ærede medlem erindre sig — at postvæsenet allerede i 1918 fik alt for lidt for at udbringe aviser og ugeblade. Derfor kan man ikke uden videre ræsonnere på den måde, det ærede medlem gør.

Det ærede medlem spørger mig, hvorledes det ville gå, hvis dette forslag resulterede i, at man gik over til at udbringe ugebladene uden om postvæsenet. Det kan jeg selvfølgelig ikke have nogen mening om, men det er min opfattelse, at der er så stor forskel på, hvad man måtte betale for at få en privat udbringning i gang, og på det, postvæsenet får selv efter disse forhøjelser, at ingen konkurrence vil være mulig. Det kan vi selvfølgelig have forskellig opfattelse af, men det er altså postvæsenets opfattelse, at sådan ligger det, og hvis den er rigtig, er der ingen grund til at frygte, at udbringelsen af ugebladene, selv om der sker en forhøjelse for udbringelsen deraf, skulle gå over til private.

Når det ærede medlem spørger, hvad postvæsenet ville spare, hvis al udbringning af aviser og ugeblade overgik til privat udbringning, må jeg sige, at jeg er ikke i stand til på stående fod at svare derpå. Det kan jeg ikke, før der er foretaget visse